

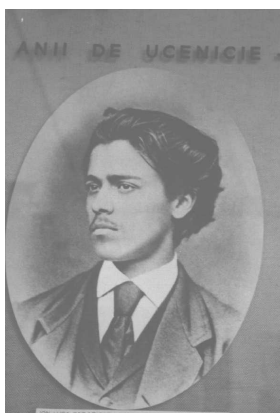

EVENIMENT

adolescenti pe valuri

150 DE ANI DE LA NASTEREA LUI I. L. CARAGIALE (1852-2002)

LA DRUM CU NENEA IANCU (Jurnalul unei excursii)

O excursie acasa la Caragiale, in anul Caragiale, poate parea unora un lucru "la moda" sau un moft. Si totusi, noi, ca spectatori/cititori ai operei lui nenea Iancu, am vrut sa verificam rezistenta mitului scriitorului, sa reconstituim – nu din imaginatie ci privind, ascultand – decorul in care el s-a miscat si care l-a inspirat, atmosfera in care a scris si pe care a descris-o in creatia lui.

Am intors spatele tuturor prejudecatilor si cliseelor critice despre Caragiale, cartile ce incearca sa limpezeasca apa tulbure a istoriei literare, ideilor uzate prin excesiva circulatie. Am mers in Haimanale (azi, I.L. Caragiale) si in Ploiesti, sa vedem cu ochii nostri si sa auzim cu urechile noastre, poate cine stie, prindem vreun ecou din acele timpuri sau simtim ceva din savoarea acelor vremi.

Microbuzele au plecat din Constanta la ora "regulata" si au "tinut strict mersul regulamentar". Am flecarit si palavragit despre diferite "cestiuni", in spirit

caragialin. Ne-am oprit pentru cate un popas si o "zaharica", reluind "discutiunile" cu si mai multa verva, mai ales ca, de la o vreme, din ratiuni "tehnice" (s-a stricat un "buz") am calatorit ca sardelele, repetand cu ostentatie:

"Nu ma-mpinge c-ametesc". Vorba ceea: "renumeratie mica", noroc cu sponsorii. Las' c-a fost bine! Am ajuns in comuna I.L. Caragiale, la "dousprezece trecute fix" si am vazut casa scriitorului, ce-i drept "schimbata pe ici pe colo si anume in puncte...esentiale".

Vechea locuinta nu s-a conservat, a fost transformata in muzeu. Am vazut/filmat si fotografiat documente biografice, asezate intr-o ordine diacronica (un arbore genealogic; copii dupa actele de studii ale elevului Caragiale, foi, matricole, scrisori – unele inedite, fotografii), extrase din opera (editiile princeps ale comediilor), pagini de manuscris (fabule, poezii, basme – niciodata publicate), tablouri cu actorii care au jucat in cele mai reusite reprezentatii scenice din teatrul lui Caragiale.

Fiindca in Ploiesti am avut "ragaz" doua ceasuri, am vizitat si aici, Muzeul I.L. Caragiale. "Ei bravos", asa da: muzeul este deschis intr-o cladire veche din secolul XVIII, un moment de arhitectura dar interiorul este cochet; obiectele de mobilier (care i-au apartinut lui Caragiale), obiecte personale (un lornion, un stilou), cartile, toate par vii si mascheaza trecerea timpului.

Muzeul ceasului, pe unde am trecut apoi, infiintat de N. Simache, ne-a justificat indirect meticulozitatea cu care Caragiale marcheaza timpul in schitele sale. Ne-au placut ceasurile vechi (din sec. XVI, XVII, XVIII), ceasurile in diferite stiluri (baroc, rococo), pendulele mari, ceasurile minuscule, ceasurile de masa, migalos lucrate, ceasurile de buzunar din argint si aur, cu parfum istoric sau literar (au apartinut regelui Carol I., Tarului Alexandru I., poetului Vasile Alecsandri), ceasurile muzicale (am ascultat melodii vechi de cel putin un secol la la euphonion, symphonion sau patefon).

"Si cum ne-a facut Dumnezeu cu ambit" am obtinut inaintea intoarcerii in Constanta si un autograf de la Bosquito, prins intr-un "ezircit" muzical in centrul Ploiestilor.

Dupa un drum "secular" care a durat cateva ore bune, am ajuns la casele noastre. Mergand in Ploiesti, am sperat sa-l gasim pe Caragiale, ca sa ne dam seama abia la sfarsit ca el fusese tot timpul cu noi. Stimabile, onorabile" autor, ne-ai mai jucat "o farsa"!

prof. Evelina Carciu